

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.300/2014/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év május hó 13. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2014. év július hó 11. napján kelt 26.B.1337/2013/40. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott a cselekményét mint felbújtó követte el. A bűncselekmény minősítésénél a bűnszervezetben elkövetésre utalást mellőzi.

A büntetést mint bűnszervezetben elkövetővel szemben tekinti kiszabottnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A szabadságvesztés büntetés azonnali fogamatba vételét rendeli el.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében a vádlottat kábítószerrel visszaélés büntette [1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) és (3) bekezdés], amely bűnszervezetben elkövetett, miatt 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte, megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést felmentésért és enyhítés végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.981/2013/3. számú átiratában a védelmi jogorvoslatokat alaptalannak ítélte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügy tárgyalását a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. A bizonyítást a lehetséges és szükséges mértékben lefolytatta, valamennyi bizonyítékot iratszerűen és logikusan értékelt, a megállapított tényállás nem szenved megalapozatlansági hibában, így az felülbírálatra alkalmas és irányadó a másodfokú eljárásban is. A törvényszék a vád keretei között felvázolta, hogy a vádlott cselekménye hogyan és milyen módon kapcsolódott a kábítószer kereskedelemmel foglalkozó nemzetközi hálózathoz. Pontosan rögzítette, hogy a vádlott milyen formában és hogyan látta el utasításokkal az 1. számú tanút. Részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékok cáfolják azt a vádlotti védekezést, miszerint az 1. számú tanú személyes indítatásból fakadóan, haragból tett rá terhelő vallomást. Rámutatott a vádlott vallomásaiban rejlő

ellentmondásokra, összevetette az általa előadottakat a tanúvallomásokkal és az egyéb okirati bizonyítékokkal és ennek eredményeként foglalt állást a szavahihetőség kérdésében.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is törvényes.

A hiánytalanul számbavett és kellő súllyal értékelt bűnösségi körülmények figyelembevételével kiszabott fő- és mellékbüntetés arányban áll a vádlott szerepével és cselekvőségével, annak enyhítése nem indokolt.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a vádlott védője a bejelentett fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn.

Elsődleges indítványa az ítélet megváltoztatására és a vádlott felmentésére irányult. Részletesen elemezte az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét és ennek eredményeképpen arra a megállapításra jutott, hogy az 1. számú tanú - a törvényszék álláspontjával ellentétesen - nem tekinthető szavahihetőnek, a vádlottra terhelő vallomása megtételekor őt kizárólag a bosszú vezérelte, nem pedig az igazságérzete, ezért a vallomására ítéleti tényállást alapítani nem lehet. A rendelkezésre álló objektív bizonyítékok - így a cellainformációk, híváslisták és SIM kártyák adatai - érdemi információt nem tartalmaznak, nem bizonyítják, hogy a vádlott a terhére rótt cselekményt elkövette.

Másodlagosan a Be. 351. § (2) bekezdés a.) pont szerinti megalapozatlanságra hivatkozással az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt. Álláspontja szerint a tényállás felderítetlen, mert a törvényszék nem adott helyt a védői bizonyítási indítványnak, mely az osztrák hatóság és a Malév megkeresésére irányult. Nem került megfelelő módon tisztázásra, hogy a vádlott tevékenysége hogyan és milyen módon kapcsolódott a kábítószer kereskedelemmel foglalkozó nemzetközi hálózathoz.

A fenti indítványok elutasítása esetén fellebbezését a jogi minősítés megváltoztatására és a kiszabott büntetés enyhítésére irányulóan adta elő. A vádlotti magatartás előkészületnek, vagy a kísérleti szakban megrekedt, forgalomba hozatallal elkövetett bűncselekményhez történő segítségnyújtásként értékelendő, így az 1978. évi IV. törvény 87. § (3) bekezdés szerinti kétszeres enyhítésre van lehetőség. Vitatta a bűnszervezetben történő elkövetés megállapíthatóságát, erre semmilyen bizonyíték nincs, az elsőfokú bíróság e körben találgatásokra alapította ítéletét.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat eredményeként az ítélőtábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva folytatta le.

A Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a bizonyítási eljárás során valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerezett. Kihallgatta tanúként az 1. számú tanút és édesanyját, a vádlott hozzátartozóit, a vádlott munkatársait, a konzult, valamint az eljáró nyomozókat. Bírósági szakban beszerezte a Külügyminisztériumtól a konzuli iratokat, az olasz bírósági határozatokat, megkereste a légitársaságokat. Tárgyalás anyagává tette mindazokat az okirati bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaznak.

A másodfokú bíróság nem osztotta a védő - megalapozatlanság okából történő - hatályon kívül helyezésre irányuló indítványát. A törvényszék az ítélet 28. oldalán részletes indokát adta annak, hogy a légitársaság, illetve hogy az Interpol Magyar Nemzeti Iroda útján az osztrák hatóságok megkeresése milyen eredménnyel járt. E körben további bizonyítás felvétele szükségtelenül hosszabbította volna meg az eljárást, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállás kétséget kizáró módon megállapítható.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályai nem merült fel. Ennek során a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulat alapján részben megalapozatlan, mert a tényállás kisebb mértékben hiányos. A megalapozatlanságot az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel orvosolta.

A vádlott személyi körülményei körében megállapított tényeket - az elsőfokú ítélet kihirdetését követően történt változásokra tekintettel - akként pontosítja, hogy havi jövedelme 105.000.- forint; egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

A tényállást az ítélet 3. oldal második bekezdésében kiegészíti azzal, hogy a vádlott azt is elmondta az 1. számú tanúnak, hogy először Amszterdamba kell utaznia, majd ott találkozik emberekkel, akik megszervezik, hogy melyik másik országba kell tovább utaznia, kifizetik a repülőjegyet, a szállást és az ellátást is; illetve az Amszterdamba, majd onnan történő hazautazást is; a 4.000 euro díjazást pedig akkor kapja meg, ha megérkezik (1. számú tanú vallomása elsőfokú bírósági iratok 14. számú jegyzőkönyv 4., 6-7. és 16. oldal).

A tényállást az ítélet 3. oldal ötödik bekezdésében kiegészíti azzal, hogy a vádlott 100 eurot adott át indulás előtt az 1. számú tanúnak, illetve egy telefonszámot, amit Amszterdamba érkezésekor fel kell hívnia (az 1. számú tanú vallomása elsőfokú bírósági iratok 14. számú jegyzőkönyv 9-10. oldal).

A tényállást az ítélet 4. oldal második bekezdésében kiegészíti azzal, hogy az 1. számú tanú külföldön történő tartózkodása alatt rendszeres telefonos kapcsolatban állt a vádlottal, nemcsak Hollandiából, hanem Brazíliából is felhívta őt, illetve utoljára 2008. december 25. napján Rómában váltottak szöveges üzenetet (az 1. számú tanú vallomása elsőfokú bírósági iratok 14. számú jegyzőkönyv 6., 10. és 15. oldal).

A tényállást az ítélet 4. oldal negyedik bekezdésében kiegészíti azzal, hogy a kábítószer tiszta hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határának több mint nyolcvanszorosa (kémiai-toxikológiai szakértői jelentés nyomozati iratok 315-334. oldal).

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont alapján részletesen és iratszerűen tartalmazza a bizonyítékok számbavételét. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelte is. Részletesen elemezte a vádlott, valamint a rá terhelően nyilatkozó az 1. számú tanú vallomásait, összevetette az abban előadottakat a tanúk előadásával, a híváslista adatokkal és az egyén okirati bizonyítékokkal. A bizonyítékoktól a tényálláshoz vezető következtetések során logikai hibát nem vétett, a

tényállásban leírt tények összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítését az indokolta, hogy bár a törvényszék elfogadta az 1. számú tanú vallomását, annak az ügy szempontjából releváns részleteit - elsődlegesen a vádlotti magatartást illetően - az ítélet csak a bizonyítékok számbavételénél és értékelésénél tartalmazta.

A törvényszék a bizonyítékok perrendi szabályoknak megfelelő és meggyőző mérlegelésével vetette el a vádlott tagadásból álló védekezését.

Az 1. számú tanú valamennyi kihallgatása során egyezően adta elő, hogy a vádlott szervezte be a kábítószer szállítását végző hálózatba, elmondta neki részletesen annak a feladatát, megismertette a terjesztői hálózat magyarországi felsőbb kapcsolatával, valamint a vádlottól kapta meg a repülőjegy azonosító kódot és a külföldi kontakt személy elérhetőségét. Ezt már a konzullal történő kapcsolat felvétel során - már a vádlottnak címzett levél megírása előtt - is elmondta, azonnal a vádlottra hivatkozott, illetve ezt megerősítette a feljelentésében és már jogerős elítélését követően is fenntartotta ezen nyilatkozatát, mind a 2011. évi kihallgatásakor, mind az elsőfokú eljárásban tartott tárgyaláson, a hamis vádra történt figyelmeztetést követően is.

Nem merült fel adat az eljárás során, amely magyarázatul szolgálna arra, hogy az 1. számú tanú miért vádolná alaptalanul a cselekmény elkövetésével a vádlottat, e magatartásával büntetlenséget biztosítva a valódi elkövetőnek, illetve hogy miért pont a vádlottat jelölné meg beszervezőjeként.

Másrészt az 1. számú tanú által előadottakat objektív bizonyítékok is alátámasztották: így a repülőjegy és a roaming adatok az útvonal tekintetében; a lefoglalási jegyzőkönyv és a vegyészszakértői vélemény a beszerzett kábítószerrel illetően; illetve a híváslisták adatai, mely alapján bizonyossággal igazolást nyert, hogy a vádlottal az út során mindvégig kapcsolatban állt és ez alapján megállapítható, hogy a vádlott is tudomással bírt arról, hogy a kábítószer Brazíliában áadták részére és elindult Európába a szállítmánnyal.

Az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményt elkövette.

A felmentésre irányuló fellebbezések - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, és a terhelt tagadásból álló védekezésének elfogadását célozták. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség és az indokolási kötelezettség teljesítése folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére. A cselekmény minősítése tekintetében az ítéletábra részben eltérő álláspontra helyezkedett.

Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat, illetve a BH 2002. évi 299. számú jogeset is egyértelműen akként foglal állást, hogy a forgalomba hozatal - miként a kereskedelem is - nem szűkíthető le a tényleges átadásra, ez utóbbi magatartás jogilag akkor valósul meg, amikor az átadás kizárólag azért történik, hogy a kábítószer az átvevő maga fogyassza el. A forgalomba hozatallal szükségszerűen együtt járó átadás azonban ezt megelőzően több résztvékenységből tevődhet össze. Magában foglalhatja az eladók vagy a vevők felkutatását, ennek során közvetítők igénybevételét, előzetes megbeszéléseket, az áru megtekintését, megvizsgálását, a megállapodás megkötését, az áru tárolását, az átadás helyének előzetes felderítését, szállítóeszköz, a kísérők biztosítását stb; felölel tehát minden olyan mozzanatot, amely azt célozza, hogy a kábítószer - akár további közbeékelődő személyek révén is - bekerüljön a kereskedelmi forgalomba. A forgalomba hozatal megkezdéseként

értékelendő tehát a forgalmazással összefüggő résztevékenységek megvalósítása, befejezetté a cselekmény pedig akkor válik, amikor a kábítószer bekerül a forgalomba, vagyis a továbbadás folytán ténylegesen megnyílik annak a lehetősége, hogy ahhoz más vagy mások is hozzájussanak. A törvényi tényállás szempontjából a forgalomba hozatal, vagyis több személy részére történő hozzáférhetőség biztosítása az is, ha az egy személyen keresztül egyszeri átadással történik.

A kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások, amelyek magukban foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószer kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény. A kereskedés rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvétel, amelynek keretei között nem csak az eladó és a vevő, hanem még a rendszeres közvetítők is - mint a kereskedelmi tevékenység közreműködői - tettesként vonhatók felelősségre. A forgalomba hozatal és a kereskedés elhatárolásának egyik alapja a haszonszerzésre törekvés.

A kábítószer csomagolásából annyiban lehet az elkövető szándékára következtetni, hogy a kis mennyiségekben kiadagolt kábítószer rendszerint közvetlenül a fogyasztók számára, adásvételre szánják, míg az összepréselt, több kg tömegű kábítószer tipikusan nagy tételben történő továbbadásra szolgál. Jelen ügyben ez a fajta csomagolási mód arra utal, hogy a kábítószer nagy tételben kívánták értékesíteni, nem pedig kis adagokban a fogyasztóknak.

A jelen esetben az irányadó tényállás szerint nagy tételben történő átadás valósult meg, arra vonatkozóan bizonyíték nem áll rendelkezésre és a vádirat sem tartalmazza, hogy a fogyasztókhoz a kábítószer eljutott volna.

A bünszervezettel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott a 4/2005. Büntető jogegységi határozat iránymutatásaira. Eszerint a bünszervezet tagjaként elkövetett magatartás csak annak az elkövetőnek róható fel, aki a bünszervezet feladatmegosztáson, alá-fölérendeltségre épített módon kialakított szervezetében a szervezetet ismerve, annak tagjaival állandó kapcsolatban együttműködve fejt ki tevékenységet.

Amennyiben bizonyított, hogy a bűncselekményt egy tényleges bünszervezet működéséhez kapcsolódva, illetve annak keretei között követték el, úgy a végrehajtás körülményeiből - különösen a konkrét magatartást megelőző vagy további láncolatossági cselekmények jellegéből, ezek szükségszerű és ezért előreláthatóan bekövetkező eseményeiből - lehet következtetést vonni arra, hogy az alkalmoszerű tettes (részes) cselekménye megvalósításakor a bünszervezetbeni elkövetést felismerte.

Az elkövetőnek a bünszervezetben elkövetést átfogó tudattartalmára vont következtetés alapja, hogy a törvény nem a bünszervezet belső, hanem olyan külső, tárgyi jellegű ismérveit határozza meg, amelyek a kívülálló számára is felismerhetők. Az elkövető tudatának arra kell kiterjednie, hogy a bünszervezet tárgyi sajátosságai ismeretében annak működéséhez csatlakozik, illetve annak keretében cselekszik.

Az elsőfokú bíróság az indokolás körében részletesen kifejtette, hogy a vádlott tudata átfogta a bünszervezetnek az 1978. évi IV. törvény 137. § 8. pontjában foglalt tárgyi ismérveit, pontosan tisztában volt a három vagy több személyből álló, hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő csoport létezésével, melynek célja 5 évi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése.

Az irányadó tényállás alapján ugyanis ő fedte fel az 1. számú tanúnak a terjesztői hálózat létezését, működését és azt, hogy feladata egy szállítmány külföldről Amszterdamba vitele lesz; a vádlott az 1. számú tanút a hálózat magyarországi felsőbb kapcsolatával megismertette és mindvégig figyelemmel kísérte az 1. számú tanú útját is. Mindezen tények egyértelműen azt mutatják, hogy nem csupán a vád tárgyául szolgáló bűncselekmény elkövetése volt szervezett, hanem magának a

csoportnak a működését is jólszervezettség és összehangoltság jellemezte, a nemzetközi hálózat keretében megvalósuló, kontinenseken átívelő kábítószer-kereskedelemtől a vádlott is tudomással bírt. Pontosan tisztában volt azzal is, hogy az 1. számú tanú nem Afrikába, hanem Dél-Amerikába utazott, ahogy arról is tudomása volt - mivel Brazíliában és Olaszországban is telefonos kapcsolat volt közöttük - hogy a kábítószer nagy tételben történő átadása a bűnszervezethez kapcsolódó, közreműködő személyek között megtörtént, így a másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott a terjesztői típusú elkövetési magatartások közül a forgalomba hozatal befejezett alakzatáért [1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés III. fordulata és (3) bekezdés] tartozik felelősséggel.

A törvény rendelkezései nem tesznek különbséget a bűnszervezetben belüli cselekvés hierarchiája (posztjai), aktivitása, intenzitása szempontjából, ezek a büntetéskiszabás körében értékelendő körülmények. A bűnszervezetben elkövetés bármely elkövető alakzatban - tettes vagy részes - megvalósulhat, ezt az általános szabályok szerint kell vizsgálni.

A vádlott vetette fel az 1. számú tanúnak, hogy kábítószerrel szállítson anyagi ellenszolgáltatás fejében, ő befolyásolta a beszélgetések során, hogy a bűncselekményt kövesse el, döntő szerepe volt abban, hogy az 1. számú tanú elhatározta magát és vállalta a drogfutári tevékenység elkövetését, mely vádlotti magatartás kimeríti a felbujtás fogalmi elemeit. A vádlott emellett segített is a cselekmény megvalósításában az 1. számú tanúnak azzal, hogy megismertette a hálózat tagjával, pénzt, repülőjegy kódot, telefonszámot adott neki, mely bűnszervezeti magatartása beleolvad a felbujtásba (BH 2004. évi 270. számú eseti döntés). Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádlott a cselekményét az 1978. évi IV. törvény 21. § (1) bekezdés szerint felbujtóként követte el.

Az elsőfokú ítélet további megváltoztatását az indokolta, hogy a törvényszék a bűnszervezetben elkövetést - tévesen - a bűncselekmény minősítése körében tüntette fel annak ellenére, hogy az ítélet 38. oldal harmadik bekezdésében helyesen utalt arra, hogy az büntetéskiszabási tényező. A bűnszervezetben történő elkövetésre vonatkozó, az 1978. évi IV. törvény 98. §-ban meghatározott szabályozás a büntetés kiszabásához tartozó rendelkezéseket foglal magában, így - a visszaesővel szembeni büntetés kiszabásához hasonlóan - a büntetést mint bűnszervezetben elkövetővel szemben kell kiszabni és nem a cselekmény minősítésénél kell utalni erre.

Az új Büntető törvénykönyv, a 2012. évi C. törvény 2013. július 1. napján történt hatálybalépésére tekintettel az ítélőtábla is vizsgálta, hogy a vádlottra nézve az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi szabályok alkalmazása eredményez kedvezőbb elbírálást. A törvényszék ítéletének 38. oldal harmadik bekezdésében foglaltakat a másodfokú bíróság osztotta, összességében az ítélőtábla is úgy ítélte meg, hogy az új büntető anyagi jogszabály alkalmazása a vádlottal szemben enyhébb elbírálást nem eredményez, ezért az 1978. évi IV. törvény alkalmazása indokolt.

Az 1978. évi IV. törvény 83. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

A büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel és a súlyuknak megfelelően értékelte.

A bíróság feladata az ítélezés során a megadott büntetési tételkeret között olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel

kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és személyi társadalomra veszélyességére is.

A kábítószerrel visszaélés szempontjából kiemelt jelentőséggel bír a cselekménnyel érintett kábítószeres tiszta hatóanyag-tartalma. Ez jelen ügyben a súlyosabb minősítést megalapozó jelentős mennyiség alsó határának több mint nyolcvanszorosa. Erre tekintettel megállapítható, hogy a megvalósított cselekmény társadalomra veszélyessége rendkívül magas, a tiszta hatóanyag-tartalom a súlyosabb minősítést megalapozó mennyiség alsó határát jóval meghaladta és ezt a körülményt a büntetés mértékének meghatározásakor is érvényre kell juttatni. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés szükséges az 1978. évi IV. törvény 37. §-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez. Ezért a vádlott esetében az ítélet tábla a büntetés mérséklésére irányuló fellebbezést nem találta alaposnak, a kiszabott büntetés inkább túlzottan enyhének tekinthető, a büntetést kiszabó rész megváltoztatásának a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiánya, ezáltal a Be. 354. § (1) bekezdés szerinti súlyosítási tilalom képezte akadályát.

Az ítélet járulékos rendelkezései, így a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának, a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége kizárásának megállapítása, az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámítása, a bűnjelekről történő rendelkezés törvényesek.

Fenti indokokra figyelemmel az ítélet tábla - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a szabadlábon lévő vádlottal szemben a jogerősen kiszabott szabadságvesztés azonnali foganatba vételét a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény 37. § (1) bekezdés b.) pontja alapján rendelte el.

A Fővárosi Ítélet tábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2015. év május hó 13. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
előadó bíró

Dr. Sebe Mária s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2014. július 11. napján kelt 26.B.1337/2013/40. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.300/2014/6. számú ítéletében foglalt változtatásokkal **2015. év május hó 13. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2015. év május hó 13. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző